

Chương 16

Lữ bước vào văn phòng địa ốc và đầu tư của Uyên lần đầu tiên và chàng thoáng thấy chút ngán ngại. Uyên đã hẹn gặp chàng ở đây để đưa chàng đi xem một building trên đường Bolsa có thể biến thành khu thương mại cho Việt Nam. Nàng thúc dục Lữ nhiều lần:

- Anh đi xem khu này với em ngay kẻo người khác mua mất. Đất Bolsa bây giờ thành đất vàng, mình mua xong chỉ cần một năm là có thể lời gấp đôi ngay. Bao nhiêu cửa hàng, dịch vụ đang đổ xô về đây, anh không lạnh chân là bỏ lỡ cơ hội làm chủ khu này đấy!

Lữ biết chàng cần xúc tiến ngay để lo chuyện làm ăn với Uyên. Uyên nói đúng. Đầu tư vào khu thương mại trên đường Bolsa này trong khi giá nhà cửa đất đai lên vùn vụt mỗi ngày, dân Việt đang đổ xô về Cali và khu phố Westminster càng lúc càng phồn thịnh, không nhanh tay sẽ bị vượt mất. Tuy nhiên chàng chưa muốn Miriam biết dự định của chàng. Đám ma Lavitz vừa xong, chàng cần để Miriam chút thời giờ hàn gắn nỗi đau buồn và chàng chưa muốn Miriam phải bận tâm về việc chàng định làm.

Nhưng Lữ cũng không muốn chờ lâu quá. Chàng thực sự cảm thấy nóng ruột. Hôm ra văn phòng của tổ hợp luật sư Leibovitz, Gunther & Adams để nghe đọc chúc thư. Lữ ngăn người ra về tài sản Miriam được

thừa hưởng. Bốn tiệm ăn được ước lượng trị giá 6 triệu đô la. Bất động sản gồm ngôi nhà ở Mulholand Drive, đất ở Laguna Beach và ngoài Palmdale trị giá năm triệu rưỡi. Cổ phần đầu tư khu trang trại trên Santa Barbara trị giá một triệu tám trăm ngàn. Stocks và Bonds đặt trong một trust fund cho Miriam lên đến hai triệu sáu. Tất cả tài sản bây giờ thuộc hoàn toàn vào Miriam là 15 triệu chín trăm ngàn. Ông luật sư già, bạn của Lavitz bắt tay Miriam và ngợi khen nàng. Nàng đã trở thành người đàn bà giàu có, trị giá gần 16 triệu đô la. Lữ hơi nhếch mép cười khi nghe ông luật sư nói đến trị giá, net worth của Miriam.

Giá trị con người tại xứ Mỹ này quả thật giản dị và tiện dụng. Có thể đo lường và xác định dễ dàng. Và chàng thấy người Mỹ có lý! Chỉ việc lấy số tài sản hiện có, tính ra thành tiền, rồi trừ cho số tiền đang nợ, nợ nhà, nợ xe, nợ nhà băng làm ăn... là ra ngay trị giá tính thành tiền của một người. Giá trị của con người như vậy được đo lường nhanh chóng và chính xác. Và có thể so sánh ngay được với người này, người nọ. Lữ tính nhẩm trong đầu. Giá trị của chàng tính ra tiền khoảng sáu ngàn Mỹ kim! Chàng thấy liên tỷ lệ giá trị của chàng và Miriam, một con số bách phân quá nhỏ, như những cái nhìn soi mói của các người trong văn phòng luật sư đã đánh giá

chàng với cùng mức độ nhỏ nhoi như thế. Lữ thoáng có cảm giác khó chịu. Chàng là chồng của Miriam nhưng chàng như một người đứng ngoài cuộc trong văn phòng luật sư này. Tất cả là tài sản của Miriam. Tại sao cần phải để ý đến chàng làm gì?

Lữ bắt gặp cơn giận bùng lên từ trong đáy lòng chàng. Chàng nghĩ đến một ngày sẽ tạo nên tài sản lớn lao, để những khuôn mặt đáng ghét trong văn phòng luật sư này sẽ phải làm lại con tính khác về net worth của chàng và đổi bộ mặt và cái nhìn khác.. Lữ quay sang nhìn Miriam. Chàng bỗng dưng cảm thấy sự cách biệt nào đó. Một lạnh nhạt đã như làn sương mờ nhẹ len lỏi chen vào giữa hai người. Hôm trước Miriam chỉ là con gái nhà giàu, không liên hệ gì đến số bạc ketch sù của bố nàng. Hôm nay Lữ thấy chàng nhìn Miriam bằng cặp mắt khác và điều đó làm chàng phiền lòng. Nàng đã trở thành người đàn bà giàu có, đề nặng bằng con số gần 16 triệu đô la buộc vào cổ nàng như một bản án. Sự xa cách đã bắt đầu rồi chẳng? Có phải đó là số mệnh của nàng và chàng? Lữ cảm nhận điều đó và chàng nghĩ rằng linh cảm của chàng sẽ không sai.

Chàng nói với Miriam trên đường lái xe từ văn phòng luật sư về nhà:

- Anh sẽ tiếp tục trông coi cho em các tiệm ăn nhưng cũng chỉ như cũ thôi, không

Chương 16

hơn không kém. Anh không muốn thay đổi gì về chuyện công việc, cứ coi như anh tiếp tục làm công cho em như anh làm công cho ba em vậy thôi!

Miriam gật đầu:

- Tùy anh! Em không muốn bận tâm nhiều về việc quản trị. Nếu anh không làm xuể hay anh không giúp em nữa, em cũng sẽ giao cho người khác coi thôi!

Lữ lắc đầu:

- Anh giúp em chứ! Nhưng anh muốn nói với em một điều. Anh muốn làm thêm một vài chuyện đầu tư khác, cho riêng anh. Có thể lúc đầu anh sẽ cần em giúp đôi chút, nhưng anh muốn sẽ tạo riêng tài sản cho anh. Em không phiền anh chứ?

Miriam nhìn chàng:

- Em hiểu! Em không ngăn cản anh. Nhưng em ước gì mọi sự vẫn như trước!

Lữ không nói. Cuộc đời có bao giờ ngừng lại một chỗ. Nhất là khi có tiền bạc dẫn dắt, đưa đường xui lối. Chàng chợt hiểu Miriam cũng cảm nhận sự xa cách giữa nàng và chàng đã bắt đầu và cuộc tình, cuộc hôn nhân của Miriam với chàng đã bắt đầu chuyển hướng sang một khúc rẽ mới.

Lữ ngồi chờ Uyên ngoài phòng đợi. Nàng còn bận một người khách mua nhà khác. Lữ nhìn quanh. Văn phòng của nàng khá lịch sự và khang trang. Một cô thư

ký ngồi trả lời điện thoại liên hồi. Uyên làm ăn có vẻ bận rộn nhiều. Lữ thầm thán phục. Đàn bà Việt Nam sang Mỹ đã thoát bỏ được sự lệ thuộc đàn ông như trước kia tại quê nhà. Đã ra lăn lộn với đời, tranh đấu, giành giật không thua gì đàn ông. Làm ăn có vẻ giỏi hơn đàn ông là đẳng khác. Độc lập, tự tin hơn. Và có lẽ tự do, phóng túng hơn đôi chút. Lữ mỉm cười. Như chuyện Uyên ngoại tình với chàng! Uyên đưa chân người khách mua nhà ra đến cửa. Nàng giơ tay bắt tay Lữ, bấu mạnh vào lòng bàn tay chàng. Uyên cất tiếng to cho người thư ký nghe thấy:

- Chào ông Lữ! Ông đợi tôi một chút, chúng ta đi xem chỗ đó ngay.

Nàng vào trong kiểm chìa khóa và bỏ vào chiếc sắc tay nhỏ. Uyên dặn lại cô thư ký:

- Tôi đi chừng một tiếng. Sẽ trở lại ngay!

Lữ theo nàng ra xe. Chàng hỏi:

- Em bận vậy cơ à?

- Bận chứ anh! Thời buổi này thiên hạ đi mua nhà, làm ăn ghê lắm. Anh không nhanh chân với em làm ăn là hết phần đó!

Lữ và nàng vừa vào xe. Uyên đã ôm chầm lấy chàng hôn ngẫu nhiên. Nàng thì thầm:

- Xe em kính màu không ai thấy hết!

Lữ gỡ nhẹ tay nàng:

- Đi xem chỗ đó trước đi em. Anh còn phải về tiệm nữa.

Uyên liếc xéo chàng:

- Cả tháng nay thiếu anh đây nhá! Anh phải đền em thế nào chứ!

Lữ hôn nhẹ trên làn môi nóng bỏng của nàng:

- Đâu có có đó mà! Bây giờ lo công việc trước đã.

Uyên vừa lái xe vừa giải thích cho chàng:

- Khu này không lớn lắm, có thể sửa thành 10 căn cho thuê làm văn phòng hay cửa tiệm được. Họ đòi 1 triệu rưỡi nhưng em nghĩ có thể mua với giá từ triệu một đến triệu hai là cùng.

- Em nói có thêm bọn Tàu nào chung nữa phải không?

- Em có nói chuyện với thằng Triệu Tôn. Hắn là Tàu Chợ Lớn nhưng làm ăn với bọn Tàu Hồng Kông. Bọn này đang muốn chuyển tiền sang Mỹ để chạy khỏi Hồng Kông nên chúng chịu bỏ tiền làm ăn lắm. Bây giờ em sẽ hẹn để mình gặp Triệu Tôn để bàn.

Lữ gật đầu đồng ý. Chàng ngồi trong xe quan sát hai bên đường. Khu Little Saigon này càng ngày càng thịnh vượng, chàng không xuống Orange County mới mấy tháng đã thấy khác, cửa hàng, dịch vụ mọc ra như nấm dại, xô bồ làm ăn, buôn bán. Lữ không hiểu trong bao nhiêu cửa tiệm thất bại. Những người Việt Nam đi làm công mãi cũng chán, ra buôn bán thử thời vận và có cơ hội tự làm chủ lấy mình. Người khác bị mất việc, vốn liếng dành dụm thu vén, vay mượn bỏ ra làm ăn. Người

Chương 16

thành công huênh hoang khoe mình hay, giỏi, tính toán đúng. Người thất bại mất sạch, gọi sang tiệm gấp rồi khăn gói lên đường đi tiểu bang khác kiếm sống. Và cứ thế tiếp diễn. Người hưởng lợi nhiều nhất là chủ nhân của các khu thương mại. Không lúc nào sợ thiếu người thuê nếu địa điểm tốt, ngay trên đường Bolsa như khu Uyên và chàng đến xem.

Lữ theo chân Uyên vào building để bán. Địa điểm tốt, nhưng cần phải sửa sang lại nếu muốn biến thành khu thương mại Việt Nam. Uyên dẫn chàng đi xem từng căn, nàng nói huyền thuyên, cao hứng như người thấy trước sự thành công.

- Em nghĩ giá bán này hơi lằm anh Lữ. Mình mua không làm gì cả sáu tháng sau nếu muốn bán cũng lờlỉ gấp rưỡi ngay anh ạ! Em biết thị trường nhà cửa ở đây bây giờ lên nhanh ghê lằm. Mình sửa lại thành khu thương mại Việt Nam chắc chắn còn tăng giá trị lên nhiều nữa. Nhưng em nghĩ mình không giữ lâu. Chừng năm rưỡi, hai năm là mình bán ngay. Trước khi có chuyện gì xảy ra làm mất giá. Anh thấy khu này sao? Được không?

Lữ trả lời. Chàng quyết định ngay:

- Anh thấy được! Em lo chuyện trả giá và giấy tờ đi. Anh sẽ về nói chuyện với Miriam. Còn Triệu Tôn bao giờ mình sẽ gặp hẳn?

Uyên nhìn Lữ. Nàng hơi khựng lại trước quyết định nhanh chóng của Lữ. Nhưng nàng hiểu ngay. Lữ có tính tình của một người làm ăn giỏi. Nàng không cần phải nói nhiều. Lữ đã nhìn thấy ngay những điểm lợi hại của việc mua căn building này. Và chàng không mất thì giờ nhiều để dẫn đo, suy đi tính lại làm hỏng việc. Lữ có giác quan của một người thợ săn. Uyên đã gặp một vài người như thế khi đi giao dịch mua bán nhà, với khả năng đánh hơi và cái nhìn thông suốt, mau chóng đối với những gì có thể gây ra món lợi lớn, những gì có thể kiếm ra tiền dễ dàng. Những người thành công trên thương trường, giàu có lớn đều có cùng khả năng đó. Uyên cảm thấy chút hãnh diện ngầm. Lữ người tình của nàng, cũng là một trong những người tài năng này, và chàng sẽ thành công, sẽ giàu lớn trong tương lai.

Uyên bá cổ Lữ:

- Anh chịu rồi phải không? Em sẽ lo mấy chuyện đó sau. Bây giờ anh trả công em chứ!

Người nàng hùng hục. Bao giờ nói chuyện tiền, chuyện làm ăn cũng làm Uyên bị kích thích mạnh. Và đã cả tháng nay Lữ chưa ân ái với nàng! Uyên đã nhìn thoáng thấy một motel khang trang, sạch sẽ trên con đường vừa đi qua lúc này. Muốn gì thì muốn. Lữ chưa thể về lại tiệm ngay lúc này được. Chàng còn thiếu

nợ nàng nhiều quá. Và Uyên nhất quyết bắt chàng trả nợ nàng đầy đủ suốt buổi chiều nay. Cả vốn lẫn lờlỉ!